ŞEYTANIN HİLELERİ

İbn-i Abbas (r.a) Hazretleri'nden naklen Muaz b. Cebel (r.a) rivâyet ediyor.

— Bir gün Resûlullah (s.a.a.) ile beraberdik. Ensârdan (r.a.) birinin evine toplanmıştık… Tam bir cemaat olmuştuk.

Ev sahibi:

— İçeridekiler… Eve girmem için bana izin verir misiniz? Benim sizden bir dileğim var görülecek bir işim var…

Bunun üzerine, herkes **Resûlullah (s.a.a)** Efendimizin yüzüne bakmaya başladı.

Orada ve her zaman büyük O'ydu (s.a.a). İzin O'ndan (s.a.a) çıkacaktı…

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz duruma vâkıf oldu ve:

— "Bu seslenen kimdir, bilir misiniz?" buyurdu.

Biz hep birden şöyle dedik:

— En iyi bilen Allah (c.c.) ve Resûlüdür (s.a.a).

Bunun üzerine **Resûlullah (s.a.a.)** Efendimiz:

— "O, lâin iblistir. —Şeytandır.— Allah'ın (c.c.) lâneti onun üzerine olsun…"

Buyurunca hemen **Hz. Ömer (r.a.)**:

— Ya Resûlâllah (s.a.a), bana izin veriniz onu öldüreyim, dedi.

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz bu izni vermedi; şöyle buyurdu:

— "Dur ya Ömer (s.a.a), bilmiyor musun ki; ona belli bir vakte kadar mühlet verilmiştir… Öldürmeyi bırak."

Sonra şöyle buyurdu:

— "Kapıyı ona açın gelsin… O buraya gelmek için emir almıştır. Diyeceklerini anlamaya çalışınız. Size anlatacaklarını iyi dinleyiniz…"

Bundan sonrasını ondan dinleyelim; yani râviden. Şöyle anlattı:

— Kapıyı ona açtılar. İçeri girdi ve bize göründü. Bir de baktık ki; şekli şu: Bir ihtiyar. Şaşı. Aynı zamanda köse. Çenesinde altı veya yedi kadar kıl sallanıyor. At kılı gibi. Gözleri yukarı doğru açılmış. Kafası büyük bir fil kafası gibi. Dudakları da bir manda dudağına benziyordu.

Sonra şöyle bir selâm verdi:

— Selâm sana ya Muhammed (s.a.a)! Selam size ey cemaat-ı müslimin.

Onun bu selâmına Resûlullah (s.a.a) Efendimiz şu mukabelede bulundu:

— "Selâm Allah'ındır (c.c.) ya lâin."

Sonra ona şöyle buyurdu:

— "Bir iş için geldiğini duydum; nedir o iş?"

Şeytan şöyle anlattı:

— Benim buraya gelişim, kendi arzumla olmadı. Mecburen geldim.

Resûlullah (s.a.a) efendimiz sordu:

— "Nedir o mecburiyet?"

Şeytan anlattı:

— İzzet sahibi Rabbin (c.c.) katından bana bir melek geldi. Ve dedi ki:

— Allah-ü Teâlâ (c.c.) sana emir veriyor. Muhammed'e (s.a.a) gideceksin. Ama düşük ve zelil bir halde. Tevazu ile. O'na (s.a.a) gideceksin ve Ademoğullarını nasıl kandırdığını anlatacaksın. Onları

nasıl aldattığını söyliyeceksin bir bir O'na (s.a.a). Sonra O (s.a.a) ne sorarsa doğrusunu diyeceksin. Sonra... Allah-ü Teâlâ (c.c.) buyurdu ki:

—Söylediklerine bir yalan katarsan, doğruyu söylemezsen... Seni kül ederim. Rüzgâr savurur... Düşmanların önünde seni rusvay ederim.

İşte böyle ya Muhummed (s.a.a), o emir üzerine sana geldim. Arzu ettiğini bana sor. Şayet bana sorduklarına doğru cevap vermezsem; düşmanlarım benimle eğlenecek. Şu muhakkak ki düşmanlarımın eğlencesi olmaktan daha zor bir şey yoktur.

Bundan sonra **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz şöyle sordu:

— "Madem ki sözlerinde doğru olacaksın. O halde bana anlat: Halk arasında en çok sevmediğin kimdir?"

Şeytan şu cevabı verdi:

— Sensin ya Muhammend (s.a.a)... Allah'ın (c.c.) yaratıkları arasında Senden daha çok sevmediğim kimse yoktur. Sonra, senin gibi kim olabilir ki?

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz sordu:

— "Benden sonra en çok kimlere buğuzlusun ve sevmezsin?..."

Şeytan anlattı:

— Müttaki bir gence ki... varlığını Allah (c.c.) yoluna vermiştir.

Bundan sonra, sual-cevap aşağıdaki şekilde devam etti. Resûlullah (s.a.a) Efendimiz sordu; şeytan anlattı.

— "Sonra kimi sevmezsin?"

— Kendisini sabırlı bildiğim, şüpheli işlerden sakınan âlimi.

— "Sonra?..."

— Sabırlı olan bir fakiri ki; ihtiyacını hiç kimseye anlatmaz… Halinden şikayet etmez.

— "Peki bu fakirin sabırlı olduğnu nereden bilirsin?"

— Ya Muhammed (s.a.a). İhtiyacını kendi gibi birine açmaz, her kim ihtiyacını kendi gibi birine üç gün üst üste anlatırsa, Allah (c.c) onu sabredenlerden saymaz. Sabırlı kimselerin işi buna benzemez. Hasılı onun sabrını; halinden, tavrından ve şikâyet etmeyişinden anlarım.

— "Sonra kim?…"

— Şükreden, zengin.

— "Peki ama o zenginin şükreden olduğunu nereden anlarsın?"

— Onu görürsen ki aldığını helal yoldan alıyor ve mahalline harcıyor. Bilirim ki o şükreden bir zengindir.

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz bu defa mevzuu değiştirdi ve ona başka bir sual sordu:

— "Peki ümmetim namaza kalkınca senin halin nice olur?"

— Ya Muhammed (s.a.a), beni bir sıtma tutar. Titrerim.

— "Neden böyle olursun ya lâin?…"

— Çünkü bir kul, Allah (c.c.) için secde ederse bir derece yükselir.

— "Peki ya oruç tuttukları zaman nasıl olursun?"

— O zaman bağlanırım. Ta, onlar iftar edinceye kadar.

— "Peki ya hac yaptıkları zaman nasıl olursun?…"

— O zaman da çıldırırım.

— "Peki ya Kur'an okudukları zaman nasıl olursun?…"

— O zaman da eririm, tıpkı ateşte eriyen bir kurşun gibi eririm.

— "Peki ya sadaka verdikleri zaman halin nasıldır?"

— Ha işte o zaman halim pek yaman olur. Sanki sadaka veren, bir testere alır eline ve beni ikiye böler.

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz sebeplerini sordu:

— "Neden öyle testereyle ikiye biçilirsin ya Ebâ Bürre?..."

Bunun üzerine iblis:

— Onu da anlatayım... dedikten sonra anlatmaya başladı:

— Çünkü sadakada 4 güzellik vardır. Şöyle ki:

1) Allah-ü Teâlâ (c.c.), sadaka verenin malına bereket ihsan eyler.

2) O sadaka veren kimseyi halkına sevdirir.

3) Allah-ü Teâlâ (c.c.), onun verdiği sadakayı cehennemle arasında bir perde yapar.

4) Allah-ü Teâlâ (c.c), belâyı, sıkıntıyı ve âhları ondan defeder.

Bundan sonra **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz Ashâbı (r.a) hakkında ona bazı sorular sordu:

— "Ebû Bekir için ne dersin?..."

İblis buna şu cevabı verdi:

— O bana, cahiliyet devrinde bile itaat etmedi... İslam'a girdikten sonra nasıl bana itaat eder?

— "Peki Ömer b. Hattab için ne dersin?..."

İblis buna şu cevabı verdi:

— Allah'a (c.c.) yemin ederim ki, her gördüğüm yerde ondan kaçtım.

— "Peki Osman b. Affan için ne dersin?"

— Ondan utanırım... Hem de çok... Nasıl ki, Rahman'ın (c.c.) melekleri de ondan utanırlar.

— "Peki Ali b. Ebû Tâlib için ne dersin?"

İblis şu cevabı verdi:

— Ah onun elinden bir kurtulsam... O kendi başına kalsa, ben kendi başıma kalsam... O beni bıraksa... Ben de onu bıraksam; ama o beni bırakmaz.

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz yukarıdaki soruları sorduktan ve şeytanın verdiği cevapları da kısmen bitirdikten sonra, şöyle buyurdu:

— "Ümmetime saadet ihsan eden, seni de tâ, belli bir vakte kadar şâki kılan Allah'a (c.c.) hamd olsun."

Resûlullah (s.a.a) Efendimizin o cümlesini duyan lâin şöyle dedi:

— Heyhat, heyhat... Ümmetin saadeti nerede? Ben, o belli vakte kadar diri kaldıkça, sen ümmetin için nasıl ferah dursun? Ben onların kan mecralarına girerim. Etlerine karışırım. Ama onlar benim bu halimi göremez ve bilemezler. Beni yaratan ve baas gününe kadar bana mühlet veren Allah'a (c.c.) yemin ederim ki, onların tümünü azdırırım. Cahillerini ve âlimlerini, ümmîlerini ve okumuşlarını... Fâcirlerini ve âbidlerini... Hasılı, bunların hiç biri elimden kurtulamaz.

Fakat... Allah'ın (c.c.) hâlis kullarını... Evet, bunları azdıramam.

Bunun üzerine **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz sordu:

— “Sana göre ihlâs sahibi muhlis kullar kimlerdir?...”

Bu suale İblis şu cevabı verdi:

— Bilmez misin ya Muhammed (s.a.a)? Bir kimse ki, dirhemini ve dinarını sever... O, Allah (c.c.) için bir ihlâsa sahip değildir. Bir kimseyi görsem ki; dirhemini ve dinarını sevmez; övülmekten, medhedilmekten hoşlanmaz... Bilirim ki o ihlâs sahibidir... Hemen onu bırakır kaçarım. Bir kul, malı ve övülmeyi sevdiği süre kalbi de dünya arzularına bağlı kaldığı müddet o size vasfını yaptığım kimseler arasında bana en çok itaat edendir. Bilmez misiniz ki; mal sevgisi, büyük günahların en büyüğüdür. Bilmez misiniz ki; ya Muhammed (SAV), baş olma sevgisi büyük günahların en büyükleri arasındadır.

İblis anlatmaya devam etti:

— Ya Muhammed (SAV), bilmez misin?... Benim yetmiş bin tane çocuğum var. Bunların her birini, bir başka yere tayin etmiştir. Sonra... O her çocuğumla birlikte yine yetmiş bin tane şeytan vardır.

Onların bir kısmını ulemaya gönderdim. Bir kısmını gençlere yolladım.

Bir kısmını meşâyiha saldım. Bir kısmını da ihtiyar kadınlara musallat ettim.

Gençlere gelince; aramızda hiç bir anlaşmazlık yoktur. Onlarla gayet iyi geçiniriz. Çocuklara gelince... Onlarla da bizimkiler istedikleri gibi birlikte oynarlar. Bizimkilerin bir kısmını da âbidlerin başına dert ettim. Bir kısmını da zâhidlerin.

Onlar bunların yanına girer; halden hale sokarlar. Bir tepeden diğerine hep dolaştırıp dururlar. Öyle bir hal alırlar ki başlarlar, sebeplerden herhangi birine sövmeye...

İşte böylece onlardan ihlâsı alırım. Onlar bu halleri ile yaptıkları ibadeti ihlâssız yaparlar gayri… Ama bu hallerinin farkında olamazlar.

İblis, bundan sonra, aldattığı bir rahibin hikâyesini anlatmaya geçti. Ve şöyle dedi:

—Bilmez misin ya Muhammed (s.a.a), Rahip Barsisî; tam yetmiş yıl ihlâs ile Allah'a (CC) ibadet etti. Bu ibadetleri sonunda ona öyle bir hal verilmişti ki; her dua ettiği hasta duası bereketiyle şifâ buluyordu.

Onun peşine takılıp hiç bırakmadım… Zina etti. Katil oldu. Sonunda da küfre girdi. Bu o kimsedir ki; Allah-ü Teâlâ (c.c.), aziz kitabında, onu şöyle anlatır:

— "…Şeytanın hali gibidir ki; o insana: Kâfir ol…Dedi…Vaktaki o kâfir oldu; bu defa da ona şöyle dedi: Ben senden uzağım… Ben. Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan (CC) korkarım."

İblis bundan sonra, bazı kötü huylar üzerinde durdu. Ve onların her birinden nasıl istifade ettiğini anlattı…

YALAN

— Bilmez misin ya Muhammed (s.a.a), yalan bendedir ve ilk yalan söyleyen de benim. Her kim yalan söylerse… O benim dostumdur. Her kim yalan yere yemin ederse O da benim sevgilimdir.

Bilmez misin ya Muhammed (s.a.a), ben Adem'e (a.s) ve Havva'ya yalan yere Allah (c.c.) adına and içtim.

— "Muhakkak ben size nasihat ediyorum…"

Dedim… Bunu yaparım, çünkü yalan yere yemin gönlümün eğlencesidir.

GIYBET – KOĞUCULUK

— Gıybet ve koğuculuğa gelince… Onlar da benim meyvelerim ve şenliğimdir.

NİKAH ÜZERİNE YEMİN ETMEK

— Her kim talâk üzerine yemin ederse, günahkâr olacağından endişe edilir, isterse bir defa olsun isterse doğru bir şey üzerine olsun, her kim talâkı ağzına alırsa, bu hakikat belli oluncaya kadar karısı ona haram olur. Onlar bu halleri ile kıyâmete kadar meydana getirecekleri çocuklar da hep zina çocuğu olur. Ağıza alınan o talâk kelimesi yüzünden hepsi cehenneme girer.

NAMAZ

— Ya Muhammed (s.a.a), namazı an bean tehir edene gelince… Onu da anlatayım.

O, her ne zamanki namaza kalkmak ister; tutarım. Ona vesvese veririm.

Derim ki:

— Henüz vakit var. Sen de meşgulsün; hele şimdilik işine bak. Sonra kılarsın. Böylece o vaktinin dışında namazını kılar… Ve bu sebepten onun kıldığı namazı yüzüne atılır. Şayet o kimse beni mağlup ederse ona insan şeytanlarından birini yollarım… Böylece onu vaktinde namaz kılmaktan alıkoyar. O bunda da beni mağlup ederse… Bu sefer onun hesabını namazda görmeye bakarım. O namazın içinde iken…

— Sağa bak… Sola bak…

Derim… O da bakar… O ki öyle yaptı… yüzünü okşar, alnından öperim. Bundan sonra ona:

— Sen ebedî yaramaz bir iş yaptın. Derim ve böylece onun huzurunu bozarım.

Sen de bilirsin ki ya Muhammed (SAV)! Her kim namazda sağa ve sola çokça bakarsa Allah (CC) onun namazını kabul etmez. Yüzüne atar.

Bunda da ona mağlûp olursam… Yalnız başına namaz kıldığı zaman yanına giderim. Ve ona: çabuk çabuk kılmasını emrederim. O da başlar namazını çabuk kılmaya. Tıpkı horozun gagası ile yerden bir şeyler topladığı gibi.

Bu işi ona yaptırmakta da başarı kazanamazsam, bu sefer cemaatla namaz kılarken, onun yanına varırım. Orada onun başına bir gem takarım. Başını imamdan evvel secdeden ve rükûdan kaldırırım. İmamdan evvel de, secde ve rükû yaptırırım.

İşte… O böyle yaptığı için kıyâmet günü, Allah (c.c.) onun başını eşek başına çevirir. O kimse, bunda da beni yenerse bu defa ona namazda parmaklarını çıtırdatmasını emrederim. Böylece o beni tesbih edenlerden olur. Ama ona bu işi namazda yaptırmaya muvaffak olursam, şayet o bu esneme esnasında elini ağzına kapamazsa… Onun işine küçük bir şeytan girer, dünya hırsını ve dünyevî bağlarını çoğaltır. İşte bundan sonra o kimse, hep bize itaat eder. Sözümüzü dinler. Dediklerimizi yapar.

Şeytan bundan sonra konuşmasına devam etti:

— Sen, ümmetin hangi saadetinden ferah duyarsın ki?…

Ben onlara tuzaklar kurarım… Ne tuzaklar…

Miskinlerine, çaresizlerine ve zavalıllarına giderim. Namazı bırakmalarını emrederim. Ve onlara derim ki:

— Namaz size göre değil. O, Allah'ın (c.c.) afiyet ihsan ettiği ve bolluk verdiği kimseler içindir. Sonra hastalara giderim:

— Namaz kılmayı bırak. Derim… Cünkü Allah-u Teâla (c.c.) "Hastalara zorluk yok" buyurdu… İyi olduğun zaman çokça kılarsın. Ve böylece, o namazını bırakır. Hattâ küfre de girebilir. Şayet o hastalığında namazı terkederek ölüp giderse… Allah'ın (c.c.) huzuruna cıkarken Allah-ü Teâla'yı (c.c.) öfkeli bulur.

Sonra şöyle dedi:

— Ya Muhammed (s.a.a), eğer bu sözlerime yalan kattımsa, beni akrep soksun…

Sonra… Eğer yalan varsa… Allah'tan (c.c.) dile; beni kül eylesin. İblis bundan sonra konuşmalarına devam etti ve şöyle dedi:

— Ya Muhammed (s.a.a) , sen ümmetin için ferah mı duyuyorsun? Halbuki, ben onların altıda birini dinden çıkardım.

Bundan sonra… **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz ona, yani İblis'e aşağıdaki şekilde bazı kısa sorular sordu. O da bunlara cevap verdi.

— "Ya lâin, senin oturma arkadaşın kim?"

— Faiz yiyen.

— "Dostun kim?"

— Zina eden.

— "Yatak arkadaşın kim?"

— Sarhoş.

— "Misafirin kim?"

— Hırsız.

— "Elçin kim?"

— Sihirbazlar.

— "Gözünün nuru nedir?"

— Karı boşamak.

— "Sevgilin kim?"

— Cuma namazını bırakanlar.

Resulullah (s.a.a) Efendimiz bu defa başka bir mezvua geçti ve şöyle sordu:

— "Ya lâin, senin kalbini ne kırar?"

— Allah (c.c.) yolunda cihada giden atların kişnemesi…

— "Peki senin cismini ne eritir?"

— Tevbe edenlerin tevbesi.

— "Peki ciğerini ne parçalar, ne çürütür?"

—Gece ve gündüz Allah'a (c.c.) yapılan istiğfar.

— "Peki yüzünü ne buruşturur?"

— Gizli sadaka.

— "Peki gözlerini kör eden nedir?"

— Gece namazı.

— "Peki başını eğdiren nedir?"

— Çokça cemaatle kılınan namaz.

Resûlülllah (s.a.a) Efendimiz tekrar bir başka mevzua geçti ve şöyle sordu:

— "Sana göre insanların en saadetlisi kimdir?"

— Namazını bilerek, kasden bırakanlar.

— "Peki sana göre insanların en şakisi kimdir?"

— Cimriler.

— "Peki seni işinden ne alıkoyar?"

— Ulema meclisleri.

— "Peki yemeğini nasıl yersin?"

— Sol elimle parmaklarımın ucu ile.

— "Peki sam yeli estiği zaman ve ortalığı sıcaklık bastığı zaman çocuklarını nerede gölgelendirirsin?"

— İnsanların tırnakları arasında.

Resûlullah (s.a.a) Efendimiz, bundan sonra, başka mevzuu sordu. İblis de cevap verdi.

— "Rabbinden neler talep ettin?"

— On şey talep ettim.

— "Nedir onlar ya lâin?"

1) Allah'tan (c.c.) dilerim ki beni Ademoğullarının malına ve evlâdına ortak ede…

Bu ortaklık talebimi yerine getirdi ki, bu;

— "Onlara ortak ol… Mallarına ve çocuklarına. Onlara vaadet. Halbuki şeytan onlara en çok gurur vaadeder." Ayet-i celîlesi ile sabitti.

Her besmelesiz kesilen hayvan etinden yerim. Faiz ve haram karışan yemekten de yerim. Şeytandan, Allah'a (c.c.) sığınılmayan malın da ortağıyım. Cinsî münasebet ânında da; Allah'a (c.c.) şeytandan sığınmayan kimse ile birlikte hanımı ile birleşirim... Ve o birleşmeden hasıl olan çocuk, bize itaat eder, sözümüzü dinler. Her kim hayvana binerken helâl yola gitmeyi değil de, aksini isteyerek binerse, ben de onunla beraber binerim. Yol arkadaşı ve binek arkadaşı olurum.

Bu da âyet-i kerîme ile sabittir. Allah-ü Tealâ, bana şu emri verdi:

— "Onlar üzerine süvarilerinle, piyadelerinle yaygara çıkart..."

2) Allah-ü Tealâ'dan (c.c.) diledim ki: Bana bir ev vere... Bu dileğim üzerine hamamları bana ev olarak verdi.

3) Diledim ki Bana bir mescid vere. Pazar yerlerini bana birer mescid yaptı.

4) Benim için bir okuma kitabı vermesini istedim. Şiirleri bana okuma kitabı yaptı.

5) Diledim ki: Benim için bir ezan vere. Mezmurları verdi.

6) Diledim ki: Bana bir yatak arkadaşı vere... Sarhoşları verdi.

7) Diledim ki: Bana yardımcılar vere. Bunun için de kaderiye mensuplarını verdi.

8) Diledim ki: Bana kardeşler vere. Mallarını boş yere israf edenleri verdi.

Bir de masiyet yolunda para harcayanları. Bunlar da şu âyet-i kerime ile sabittir:

— "O kimseler ki: Mallarını boş yere harcarlar. Onlar şeytanın kardeşleri olmuşlardır."

Bir ara **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz şöyle buyurdu:

— "Eğer söylediklerini, Allah'ın (c.c.) kitabındaki ayetlerle isbat etmeseydin seni tasdik etmezdim."

Bundan sonra İblis devam etti:

9) Ya Muhammed (s.a.a)! Allah'tan (c.c.) diledim ki, Ademoğullarını ben göreyim; ama onlar beni göremezler. Bu dileğimi yerine getirdi.

10) Diledim ki: Ademoğullarının kan mecralarını bana yol yapa… Bu da oldu.

Böylece ben, onlar arasında akıp giderim… Gezerim… Hem nasıl istersem… Bütün bu istediklerimi verdi. "Hepsi sana verildi" buyurdu… Ve ben bu hallerimle iftihar ederim. Sonra… Şunu da söyleyeyim ki; benimle beraber olanlar seninle beraber olanlardan daha çoktur. İşte… Böylece kıyâmete kadar Ademoğullarının ekserisi benimle beraber olurlar.

Bundan sonra İblis şöyle anlattı:

— Benim bir oğlum vardır… Adı ATEME'dir. Bir kul, yatsı namazını kılmadan uyursa, gider; onun kulağına bevleder. Eğer böyle olmasaydı; imkan yok insanlar namazlarını eda etmeden uyumazlardı. Benim bir oğlum daha vardır ki: onun adı da MUTEKAZI'dir. Bunun vazifesi de; yapılan gizli amelleri yaymaya çalışmaktır.

Meselâ:

Bir kul, gizli bir itaat işlerse… Ve bu yaptığını da gizlemeye çalışırsa… MUTEKAZI onu dürter… En sonunda o gizli amelin yayılmasına ve açığa çıkartmaya muvaffak olur. Böylece: Allah-ü Teâla (c.c.) o amel

sahibinin yüz sevabının doksan dokuzunu imha eder. Biri kalır… Çünkü, bir kulun yaptığı gizli bir amel için tam yüz sevap verilir.

Sonra;

Benim bir oğlum daha vardır ki: Onun adı da KUHAYL'dır. Bunun işi de insanların gözlerini sürmelemektir. Bilhassa ulema meclisinde ve hatip hutbe okurken. Bu sürme onların gözüne çekildi mi, uyuklamaya başlarlar. Ulemanın sözlerini işitmezler. Böylece hiç sevap alamazlar.

Bundan sonra, İblis şöyle anlattı:

— Hangi kadın olursa olsun, onun kalktığı yere şeytan oturur. Her kadının kucağında mutlak bir şeytan oturur… Ve onu bakanlara güzel gösterir. Sonra, o kadına bazı emirler verir. Meselâ:

Elini kolunu. dışarı çıkar göster, der. O da bu emri tutar… Elini kolunu açar, gösterir. Bundan sonra, o kadının haya perdesini tırnakları ile yırtar. İblis bundan sonra; Resûlullah (s.a.a) Efendimize kendi durumunu anlatmaya başladı.

—Ya Muhammed, bir kimseyi delâlete sürüklemek için elimde bir imkân yoktur. Ben ancak vesvese veririm ve bir şeyi güzel gösteririm, o kadar. Eğer delâlete sürüklemek. elimde olsaydı, yeryüzünde Allah'tan (c.c) başka ilah yoktur ve Muhammed (s.a.a) Allah'ın (c.c.) Resûlüdur (s.a.a), diyen herkesi. Oruç tutanı ve namaz kılanı hiç bırakmazdım, hepsini delalete düşürürdüm. Nasıl ki, senin elinde de hidayet nev'inden bir şey yoktur. Sen ancak Allah'ın (c.c.) Resûlüsün (s.a.a). Ve tebliğe memursun. Şayet hidayet elinde olsaydı; yeryüzünde tek kâfir bırakmazdın. Sen Allah'ın (c.c.) halkı üzerine bir hüccetsin… Ben de, kendisi için ezelde şekavet yazılan kimselere bir sebebim. Said olan kimse, ta, ana karnında iken, saiddir. Şaki olan da, yine ana karnında

iken şakidir. Saadet ehli kılan Allah (c.c.), şekavet ehli kılan da Allah (c.c.).

Bundan sonra... **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz şu iki âyet-i kerîmeyi okudu:

— Bunlar, ta, sonuna kadar böyle değişik şekilde devam edecek, ancak Rabbin (c.c.) esirgedikleri hariç... Allah'ın (c.c.) emri behemahal yerini bulan bir kaderdir...

Bundan sonra, **Resûlullah (s.a.a)** Efendimiz, İblis'e şöyle buyurdu:

— "Ya Ebâ Mürre! Acaba senin bir tevbe etmen ve Allah'a (c.c.) dönmen mümkün değil mi? Cennete girmene kefil olurum. Söz veririm."

Bunun üzerine İblis şöyle dedi:

— Ya Resûlallah (c.c.). İş verilen hükme göre oldu. Kararı yazan kalem de kurudu... Kıyamete kadar olacak işler olacaktır. Seni Peygamberlerin efendisi kılan cennet ehlinin hatibi eyleyen ve Seni halkı içinden seçen ve halkı arasında bir gözde yapan, beni de şakilerin efendisi kılan ve cehennem ehlinin hatibi eyleyen Allah (c.c.), bütün noksan sıfatlardan münezzehtir.

Ve İblis cümlelerini şöyle tamamladı:

— İşte... Bu söylediklerim, sana son sözümdür... Ve bütün söylediklerimi de doğru söyledim.

Kaynak: Şeceret-ül Kevn (Hayat Ağacı), Muhyiddin-i Arabi (k.s.)